

Indenrigsministeren (Skeel): Dette Lovforslag har i det Hele taget mødt en saadan Modtagelse her i Rtinget, at jeg har grundet Forhaabning om, at dets fortsatte Bearbejdelse vil lede til et heldigt Resultat, og at man virkelig vil kunne komme overens om Loven, i alt Fald paa det Grundlag, som Forslaget indeholder. De Uoverensstemmelser i Anskuelser, der ere fremkomne, de Indvendinger, som Lovforslaget har mødt, have været tilbøielig henstillende, og ere ikke af den Betsaffenhed, at jeg kan se, at der i dem kan ligge nogen væsentlig Hindring for Forslagets Fremme. Det ærede Hjettemedlem for 1ste Kredts (Nagesen) indledede Forhandlingen i Dag med en velvillig og klar Fremstilling af Lovens Indhold, hvorfor jeg er ham Erkjendtlighed skyldig. Han havde enkelte Indvendinger eller Betænkkeligheder ved nogle Bestemmelser i Lovforslaget, og om dem skal jeg tillade mig at udtale mig. Det ærede Medlem mente, at det vilde forvoldte ikke ringe Besvær og maatte Vanstueligheder, hvis de nu allerede bestaaende Sparekasser ikke skulde have Tilladelse til, udover den Tid, da Loven traadte i Kraft, at yde mere end en Rente af 3,65 pCt. Jeg har forstaaet det ærede Medlem saaledes, at de ældre Sparekasser efter hans Mening ogsaa efter Lovens Kraftræden indtil videre kunne yde en Rente af over 3,65 pCt. til de Sparere, der alt tidligere havde indsat Kapitaler paa det Vilkaar, at de skulde have en høiere Rente, men at det iøvrigt skulde være forbudt ogsaa alle de ældre Sparekasser, efter den Tid, Loven traadte i Kraft, at give høiere Rente end den almindelige, der er bestemt i Loven. Jeg vil da sige, at det forekommer mig utvilsomt, at de ældre Sparekasser maa være forpligtede til at yde den Rente, som de kontraktmæssigt have modtaget Indskud til, indtil den Tid, da de kunne opsigte dem til Udbetaling. Jeg tror ikke, at det er tvivlsomt efter almindelige Retsregler, at Sparekasserne ikke kunne unddrage sig deres Forpligtelse til at betale den Rente, de have lovet tidligere, før den Dag kommer, da de kunne lovligt, kontraktmæssigt opsigte Indskuddene. Men jeg indser heller ikke, at Følgen af den nye Bestemmelse absolut skulde være den, som det forekommer mig, det ærede Medlem mente, at nemlig alle disse Kapitaler skulde blive opsigte til Udbetaling. Det forekommer mig, at, da Lovbudet om Rentens Reduktions i det Hele taget vil være i Kraft til den Tid, vil der ikke være nogen Sandsynlighed for, at Alle de, der have Kapitaler indstaaende til den høiere Rente, ville opsigte dem eller tage dem ud af Sparekassen, fordi de efterdags maa nøies med en noget mindre Rente og, som man hører, en i mange Tilfælde meget ubetydelig mindre Rente. Jeg tror, at det er tilstrækkeligt, at Sparekasserne bekendtgjøre, at de efter den og den Dag ikke ere i Stand til at give

høiere Rente, eller meddele vedkommende Kreditorer eller Indskydere, at man efter den Dag ifølge Loven ikke vil være i Stand til at give en høiere Rente end den i Loven fastsatte. Jeg har derfor nogen Tro til, at det Forhold vil jævne sig paa en mindre sølelig Maade ogsaa af den Grund, at Sparerne, som ville tage deres Penge ud for at faae en høiere Rente, ikke kunne henvende sig til nogen Sparekasse mere, men maatte foretage helt andre Dispositioner. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at der maatte neppe er fuld Uoverensstemmelse mellem Grændsen den 1ste November 1879 og Lovens Kraftræden 1880, idet Loven jo ganske vist derefter synes at faae Birkning, før den træder i Kraft. Men jeg tror, man vil kunne komme bort derafra. Grunden, hvorfor det staa saaledes, er den, at man er gaaet ud fra den Forudsætning, at alle ældre Sparekasser ville søge Stadfastelse paa deres Vedtægter inden den 1ste November, og dermed vilde jo det mindre Rigtige i Lovens Bestemmelse være hævet; den fik ikke nogen praktisk Betydning. Kun i det Tilfælde, at en af de tidligere Sparekasser ikke søgte Stadfastelse paa Vedtægterne til 1ste November, maatte maatte efter Loven det Tilfælde indtræde, at Sparekassen tabte sine Begunstigelser, forinden Loven var traadt i Kraft. Jeg indrømmer, at der er en Uoverensstemmelse mellem de to Tidspunkter, som er fremkommen paa den Maade, jeg forklarede, men jeg er ikke ganske sikker paa, om Tidspunktet i § 8 er fuldstændig nødvendig, og om ikke Uoverensstemmelsen ad den Vej kan fjernes, idet Loven alligevel af sig selv vil træde i Kraft til den Tid. Det er et Spørgsmaal, jeg senere skal tillade mig at konferere med det ærede Udvvalg om, hvis et saadant bliver nedsat; i alt Fald skal jeg søge at foretage en Forandring i Redaktionen. — Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem deri, at ogsaa senere foretagne Forandringer i Vedtægterne maa have Indenrigsministerens Approbation; om det trænger til at udtales ubetydeligt, skal jeg ikke sige i Diebliffet. — Naar man i § 3 har indsat den Bestemmelse, at Sparekassebestyrelsens Medlemmer skulde være ansvarlige hver for sin Del, er Meningen dermed ganske rigtig den, som jeg indrømmer paa en korrektere Maade blev udtalt af det ærede Medlem. Jeg tror ikke, at Bestemmelsen let kan misforstaaes, men jeg indrømmer, at det ærede Medlems Redaktion er korrekt. Naar vi have valgt denne Bestemmelse i Realiteten, er det, fordi det var mig bekendt, at man frygtede for det solidariske Ansvar; man betragtede det som en mindre truende Bestemmelse, naar Enhver kun kom til at staa til Ansvar for sig selv og ikke for Andre. Man betragtede det som en billigere, som en lempeligere Bestemmelse i Loven end den, der f. Ex. findes i den tilsvarende svenske Lov. — Naar endelig det ærede